

Byla u mě na návštěvě moje kamarádka Anička. První ráno, co u mě spala jsme musely na kávu a snídání ven, druhý den návštěvy jsme už měly povoleno použít kuchyň i ráno. Vstaly jsme nakonec už v devět, a téměř bezbolestně. V pokoji nebyla úplná zima, protože topení bylo zapnuté celou noc, aby vyschlo prádlo, které viselo na sušáku už skoro týden. Ráno nebylo vlažné jen teplotou a probuzení nám zpříjemnilo i sluníčko, které konečně nebylo pod mrakem. Jedinou mojí obavou bylo, že jsem neměla moc nádobí na vaření a už vůbec na servírování. Ten den byla neděle, což znamenalo čas fotbalu, a proto jsme se o půl desáté mohly v kuchyni pohybovat naprosto bez omezení. Převlékla jsem se z pyžama do legín a šla jsem zápasit s plynovým sporákem, starou pánví a improvizovanými tofíčky.

Tofíčka jsem smažila na oleji odlitém ze sklenice sušených rajčat v oleji, protože můj olej mi došel a Jiří se o olej nedělí. S nadrobeným tofu jsem smažila cibuli, starou cuketu a plátky výše zmíněných rajčat. Obvykle bych tofu okořenila pepřem, kurkumou a bylinkami. Tehdy jsem použila jen černou sůl a půl roku starou a vyčpělou kořenící směs „kari“. Došlo i na dezert, kterým byla prošlá vánočka s domácím jahodovým džemem, který bývalý nájemník mého pokoje dostal od své maminky. K snídání jsme pily prošlou kávu, kterou dostala Aniččina maminka jako poděkování od pacienta. Moje maminka k této události přispěla tím, že ve mně dlouhé roky pěstovala lásku ke snídání.